

Arrest

nr. 217 932 van 6 maart 2019
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE KAMERVOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 18 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op .

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SINAHOVIC, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2018 bood verzoeker zich aan bij de verwerende partij en maakte hij zijn intentie kenbaar om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Uit het EUODAC-verslag bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker leidden tot 5 treffers die aantonen dat verzoeker op 19 februari 2015 internationale bescherming vroeg in Hongarije, op 9 maart 2015 in Zweden, op 10 november 2015 opnieuw in Hongarije, op 26 april 2018 in Oostenrijk en op 13 juli 2018 in Duitsland.

Op 8 augustus 2018 diende verzoeker effectief een verzoek tot internationale bescherming in bij de verwerende partij .

Op 26 september 2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening die op 27 september 2018 instemde met dit verzoek.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 18 februari 2019 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op 20 februari 2019 betekend.

Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : A.

voornaam : M. A M

geboortedatum : 28.01.1993

geboorteplaats : Gaza

nationaliteit : Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A., verder de betrokkene, die van Palestijnse herkomst verklaart te zijn, bood zich op 06.08.2018 bij onze diensten aan. Daarbij drukte hij de wens uit een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 08.08.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij kopieën voor van een identiteitsdocument met nummer 80392269 9, afgegeven op 26.03.2014; van de identiteitspagina van een paspoort van de Palestijnse Autoriteit met nummer 3481241, geldig tot 08.04.2019 en van registratiebewijzen, verstrekt door UNRWA op respectievelijk 28.04.2013 en 10.05.2015.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot 5 treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 19.02.2015 internationale bescherming vroeg in Hongarije, op 09.03.2015 in Zweden, op 10.11.2015 opnieuw in Hongarije, op 26.04.2018 in Oostenrijk en op 13.07.2018 in Duitsland.

De betrokkene werd gehoord op 11.09.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verliet Gaza op 18.08.2014 en trok naar Egypte vanwaar hij naar Turkije vloog. Hij verliet dat land met een boot en reisde vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via het Griekse eiland Kos. Hij reisde naar het Griekse vasteland en vervolgde via Macedonië en Servië zijn weg naar Hongarije, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij wachtte de beslissing inzake dat verzoek niet af en trok verder naar Zweden waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. In november 2015 werd de betrokkene door de Zweedse instanties overgedragen aan Hongarije waar hij tot september 2017 in een opvangcentrum in de stad Debrecen verbleef. De betrokkene verliet Hongarije en reisde via Servië, Kroatië en Slovenië naar Oostenrijk, waar hij naar eigen zeggen een maand in detentie werd gehouden. De betrokkene verruilde Oostenrijk voor Duitsland, vanwaar hij uiteindelijk doorreisde naar België.

De betrokkene bevestigde dat hij internationale bescherming vroeg in Hongarije en Zweden, maar ontkende dat hij dat deed in Oostenrijk en Duitsland. Daar werden volgens hem enkel zijn vingerafdrukken genomen.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België Palestijnen bescherming biedt. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij geen Duits spreekt en in Oostenrijk een maand werd vastgehouden.

Middels een tussenkomst dd. 26.11.2018 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene voert aan dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers in Oostenrijk wordt gekenmerkt door systeemfouten. Concreet verwijst de betrokkene naar de lange duur van de procedure, naar problemen op vlak van juridische bijstand en naar het beleid van de regering van kanselier Sebastian Kurz, die volgens de betrokkene de samenleving polariseert, geweld tegen verzoekers uitlokt en door tal van maatregelen vluchtelingen de-humaniseert. De betrokkene verwijst naar onder meer het geactualiseerde rapport van het meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (AIDA); een standpunt van het UNHCR ("UNHCR calls on Austrian Government to keep refugee protection at centre of asylum law amendments", 09.05.2018); de aanbevelingen van het UNHCR aan Oostenrijk ten tijde van het EU-voorzitterschap; rapporten van Human Rights Watch en een aantal persartikels.

Op 26.09.2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 27.09.2018 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene stelde dat in Oostenrijk enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd en dat hij in dat land geen internationale bescherming vroeg. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat aan de verklaring van de betrokkene geen geloof kan worden gehecht en dat hij wel degelijk internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan Oostenrijk aan dat hij geen Duits spreekt en een maand in detentie werd gehouden. Het enkele feit dat de betrokkene de Duitse taal niet machtig is doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Verder impliceert een vasthouding, gefundeerd op reglementering en wetgeving, op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

De betrokkene maakte tijdens het verhoor verder geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Oostenrijk, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie is uiteraard onaanvaardbaar, maar leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en er dient derhalve van te worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen, wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft en in die mate dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Het EHRM wijzigde dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betreffende de opmerking van de betrokkene in de tussenkomst dd. 26.11.2018 dat de aan verzoekers geboden juridische bijstand in Oostenrijk weinig kwalitatief, moeilijk bereikbaar en vooringenomen is erkennen we dat verschillende bronnen inderdaad gewag maken van problemen op dat vlak, maar dat dit niet leidt tot de conclusie dat juridische bijstand onbestaande of ondermaats of systematisch onbeschikbaar zou zijn.

Dat Oostenrijk zijn verplichtingen op het vlak van relocatie niet vervulde, zoals de betrokkene aanvoert, is weinig relevant voor zijn eigen situatie, die wezenlijk anders is dan die van personen, die binnen het kader van de overeenkomsten ter zake werden overgedragen.

Tegenover de opmerkingen van de betrokkene dat het beleid inzake immigratie en internationale bescherming van de huidige Oostenrijkse regering rechts, de-humaniserend en polariserend is en de rechten van verzoekers schendt merken we op dat deze opmerkingen niet aannemelijk maken dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de voorzieningen voor verzoekers worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat in het geval van Oostenrijk niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betreffende de opmerkingen in het schrijven dat het duidelijk is dat de Oostenrijkse instanties de problemen van de betrokkene niet zullen erkennen, dat er geen garantie is dat zijn verzoek zal worden

behandeld, dat hij geen bescherming zal krijgen en er een reële kans is dat hij een tijd in een gesloten centrum zal moeten verblijven wensen we te benadrukken dat de betrokkene dit alles niet aannemelijk maakte. De betrokkene heeft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk nog niet doorlopen en gelet hierop kan niet op de uitkomst van het onderzoek van zijn verzoek worden vooruitgelopen.

De Oostenrijkse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk werd de voorbije jaren belicht in een rapport van "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE; Minos Mouzourakis en Caoimhe Sheridan, "Navigating the maze : structural barriers to accessing protection in Austria", up-to-date tot December 2015, verder ECRE-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en in een geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - Country Report - Austria", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het ECRE-rapport, de neerslag van een "fact-finding mission" tussen 30.11.2015 en 02.12.2015, maakt gewag van belemmeringen op het vlak van de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en meer bepaald bij de registratie en van problemen op het vlak van opvang. In een passage met betrekking tot personen die aan Oostenrijk werden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, wordt gesteld dat deze personen niet anders worden behandeld dan personen, die een verzoek indienden in Oostenrijk (pagina 26, "Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country"). Toch stellen de auteurs dat gelet op wat zij algemene tekortkomingen noemen men kan aanvoeren dat aan Oostenrijk overgedragen personen risico lopen op een onredelijke vertraging op het vlak van registratie en op behoeftigheid (pagina 26, "In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria"). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat er een risico zou kunnen bestaan en het rapport niet aannemelijk maakt dat het daadwerkelijk over frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat.

Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDArapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien hun overdracht plaats vindt binnen twee jaar na het verlaten van

Oostenrijk (pagina 40 : "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria"). Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 73).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 77). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We beamen op dat bovenvermelde bronnen kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, waarbij het ECRE-rapport verder gaat dan het AIDA-rapport en gewag maakt van algemene tekortkomingen ("general deficiencies"). We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene stelde sinds 2015 slaapmiddelen te nemen. Hij maakte geen gewag van gezondheidsproblemen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties worden ten minste 5 dagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen

op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt onder meer als volgt:

“ 5.2.1.(...) Verzoekende partij wijst erop dat het de plicht is van verwerende partij een gedegen onderzoek te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier. (...) Bovendien wordt er duidelijk gesteld dat er nood is aan concrete individuele garanties. Als verzoeker om internationale bescherming heeft verzoekende partij een kwetsbaar profiel, waardoor Oostenrijk individuele garanties moet voorzien. Zoals zal blijken is dit is echter niet het geval. (...)

*5.2.3. In tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, wenst de verzoekende partij in casu te benadrukken dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU – Handvest. Verwerende partij houdt namelijk geen rekening met alle gegevens aanwezig in het administratief dossier. Objectieve informatie toont aan dat de situatie voor verzoekers om internationale bescherming en vluchtelingen in Oostenrijk zeer precair is. Verzoekende partij wenst in dit kader een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 november 2014), dat duidelijke, individuele garanties eist met betrekking tot de opvang in geval van terugkeer van een verzoeker om internationale bescherming. In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 EVRM vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over een aangepaste opvang. Een louter formele garantie volstaat hier niet, een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvangstructuur werkt, is vereist. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. (...) Verwerende partij negeert het bovenstaand arrest niet enkel, maar neemt bovendien geen notie van de impact ervan, m.n. de brede interpretatie die het arrest geeft aan het begrip 'kwetsbaarheid'. Het is vaste rechtspraak dat verzoekers om internationale bescherming, door deze status, deel uitmaken van een kwetsbare groep, die nood heeft aan een bijzondere bescherming (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, par. 251.). Deze Europese rechtspraak wordt ook door Uw Raad in verschillende arresten gerespecteerd. Omwille van de precaire situatie in Oostenrijk dienen beslissingen in het kader van de Dublin III – Verordening met **de grootste voorzichtigheid te worden genomen**. Dit veronderstelt een **compleet en rigoureuus onderzoek op basis van actuele feiten**. Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat het, ondanks de maatregelen die de Oostenrijkse autoriteiten genomen hebben, **niet***

gegarandeerd is dat iedere verzoeker om internationale bescherming onderdak zal krijgen. Bovendien staat het niet vast dat verzoeker niet gedwongen zal zijn om te leven in zeer moeilijke omstandigheden. Hierdoor dient de overheid op zijn minst het risico te onderzoeken dat verzoekende partij in Oostenrijk zou kunnen lopen. Bij dit onderzoek moet rekening gehouden worden met de actuele, preciaire situatie zoals hierboven aangehaald.

Hierdoor is de loutere vaststelling dat verzoekende partij niet specifiek de indruk wekt kwetsbaar te zijn, niet voldoende om de Belgische overheid te ontslaan van het onderzoek betreffende de het risico dat betrokkene zou kunnen lopen.

Het is dus zeer belangrijk dat er zeer minutieus wordt nagegaan welke maatregelen de Oostenrijkse overheid genomen heeft, dat de overheid onderzoekt welke risico's er zijn bij een terugwijzing naar Oostenrijks en dit specifiek ten aanzien van de betrokkene.

In de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar algemene beweringen die zich normaal gesproken, in theorie zouden moeten voordoen wanneer verzoeker op het Oostenrijks grondgebied zal toekomen. Er wordt louter naar objectieve informatie verwezen waardoor er op geen enkele manier individuele garanties aan verzoeker worden gegeven waaruit hij kan afleiden dat hij effectief opvang zal krijgen in Oostenrijk. Bovendien verwijst verwerende partij op een erg partiële, algemene en niet-precieze manier naar het AIDA-rapport (geactualiseerd tot 21 maart 2018), waardoor verwerende partij zonder meer de materiële motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Verwerende partij kan dus geen voldoende concrete individuele garanties geven die uitsluiten dat verzoekende partij niet op straat zal belanden. Door de enorme toestroom van verzoekers om internationale bescherming, zijn deze individuele garanties nog steeds meer dan noodzakelijk.

Uit het bovenstaande blijkt zonder meer dat verzoekende partij in Oostenrijk een zeer reëel risico loopt om aan zijn lot te worden overgelaten. Verwerende partij kon geacht worden hiervan op de hoogte te zijn en had individuele garanties met betrekking tot de opvang voor verzoekende partij moeten verkrijgen, op zijn minst had zij grondiger onderzoek moeten doen. (...)"

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft gesteld dat in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: "The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke

omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

2.3.2.3. Ter terechtzitting, na raadpleging van het administratief dossier, wijst de verzoekende partij erop dat hieruit blijkt dat verzoeker hier een zelfmoordpoging gedaan heeft in december 2018. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Ze preciseert dat dit aantoonde dat verzoeker een extreem kwetsbaar profiel heeft, dat er nood is aan psychische begeleiding en dat er in dit verband een individuele garantie moet verkregen worden van de Oostenrijkse autoriteiten, quod non in casu.

2.3.2.4. In het administratief dossier bevindt zich een “*synthesedocument telefoongesprek*”, aangemaakt op 18 februari 2019 door H.S. na haar telefoongesprek met de federale politie. Onder het kopje “*inhoud van het gesprek*”, kan het volgende gelezen worden, “*La police fédérale nous informe en décembre 2018 que l'intéressé a essayé de se suicider et s'est entaillé les bras. Il a aussi cassé un lavabo dans sa chambre et est signalé par d'autres pays européens pour des antécédents de violence (...)*”.

2.3.2.5. Dat verzoeker een zelfmoordpoging achter de rug heeft en gewelddadig is, werd op dezelfde dag al gesignaleerd aan de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken in een nota opgesteld door M.A., adviseur. Hierin kan onder meer gelezen worden, “*Vu les faits et vu que l'intéressé a un comportement suicidaire, un contact a été pris avec la psychologue de l'Office et avec Madame B. Madame B. a émis un avis négatif s'il y a un problème de délai (vu que l'Autriche ne sera plus responsable du traitement de la demande de protection internationale à partir du 27/03/2019). En ce qui concerne les délais, l'intéressé a, pendant 10 jours après son transfert en centre fermé, la possibilité d'introduire un recours en extrême urgence (...). Le CCE doit répondre dans les 72 heures, ce qui fait que nous sommes encore dans les délais pour renvoyer l'intéressé vers l'Autriche. Ces éléments ont été confirmés par le bureau Dublin. Le bureau Dublin a convoqué l'intéressé, à notre demande, le 19.02.2019. Madame B. a été mise au courant de la confirmation du bureau Dublin concernant les délais. Proposition. Nous proposons de maintenir l'intéressé au centre fermé de Vottem lorsqu'il vient à L'Office pour la convocation*». Onder deze nota figureert de handtekening van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij het woord “*Accord*” omcirkeld werd.

2.3.2.6. Het blijkt dus dat de verwerende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat verzoeker een zelfmoordpoging achter de rug had in december 2018 en dat hij gewelddadig is. Toch houdt de verwerende partij hiermee geen rekening in de bestreden beslissing, wat een schending van de zorgvuldigheidsplicht inhoudt. In de bestreden beslissing kan namelijk niet meer gelezen worden dan, “*De betrokkene stelde sinds 2015 slaapmiddelen te nemen. Hij maakte geen gewag van gezondheidsproblemen*”, waaraan conclusies verbonden worden in het licht van artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest. Ook in de nota met opmerkingen wordt dit volledig doodgezwegen. Verwerende partij kan gelet op dit alles bezwaarlijk gevolgd worden wanneer ze in haar nota opwerpt, “*Verwerende partij heeft alle elementen die ter haar beschikking waren op het moment van het nemen van de beslissing in overweging genomen om tot een afdoend en adequaat gemotiveerde beslissing te komen*”. Het komt bijzonder wrang over wanneer de verwerende partij in haar nota opmerkt, “*Dergelijke opzoeking leert dat de gemachtigde van verwerende partij alle nodige acties ondernam om een geïndividualiseerde beslissing te nemen die enkel van toepassing is op verzoeker en geen standaardantwoord betreft*”. alsook “*Verwerende partij had geen enkele behoefte om de beslissing te motiveren ten aanzien van de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekende partij(...)*” en “*Bovendien kan de vraag gesteld worden naar het belang van verzoekende partij om dit argument op te werpen nu blijkt dat zij een alleenstaande, jonge man is zonder enig gezondheidsprobleem*”.

2.3.2.7. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij teveel naar de klok keek en de uren zag wegtikken om de overdracht van verzoeker naar Oostenrijk te bewerkstelligen voor 27 maart 2019, datum waarop de verantwoordelijkheid van de Oostenrijkse autoriteiten voor de behandeling van verzoekers vraag tot internationale bescherming afloopt. Dit noopte haar ertoe het kwetsbaar profiel van verzoeker te negeren, geen psycholoog in te schakelen alsook geen individuele garantie te vragen aan Oostenrijk voor een gepaste opvang met aandacht voor de psychische noden van verzoeker. Ter terechtzitting brengt de verwerende partij hiertegen niet meer in dan dat ze zich op dit punt gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

2.3.2.8. Mogelijkerwijs houden de overwegingen in de bestreden beslissing stand dat er geen gezondheidsredenen zijn die in geval van een overdracht (en dus vanwege dit feit alleen al) een reëel

risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest en dat er geen elementen zijn die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Echter drong zich wel het bekomen van een individuele garantie voor een gepaste opvang op met aandacht voor de psychische noden van verzoeker, dit om te verhinderen dat hij als asielzoeker met een kwetsbaar profiel in Oostenrijk terecht komt in een opvangsituatie waarbij er geen aandacht is voor zijn psychische noden. Verzoeker heeft als asielzoeker die een zelfmoordpoging achter de rug heeft in december 2018 en gewelddadig is, voor ieder redelijk denkend mens een kwetsbaar profiel. Uit artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (de Opvangrichtlijn) blijkt dat alleszins onder meer personen met psychische problemen specifiek aangemerkt worden als een categorie van kwetsbare personen. In artikel 25 van deze Richtlijn kan gelezen worden dat lidstaten ervoor dienen te zorgen dat ze de vereiste behandeling ontvangen, met name door hen toegang te geven tot passende medische en psychische behandeling en verzorging te verlenen. Verzoeker vereist dus als asielzoeker een bijzondere bescherming gelet op zijn specifieke noden op psychologisch vlak en dit noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cfr. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

2.3.2.9. Deze conclusie dringt zich des te meer op, gezien uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat er voor verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk, m.i.v. Dublinterugkeerders, problemen zijn op het vlak van opvang en dat er sprake is van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren.

2.3.2.10. In de bestreden beslissing kan meer bepaald worden gelezen:

“Het ECRE-rapport, de neerslag van een “fact-finding mission” tussen 30.11.2015 en 02.12.2015, maakt gewag van belemmeringen op het vlak van de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en meer bepaald bij de registratie en van problemen op het vlak van opvang. In een passage met betrekking tot personen die aan Oostenrijk werden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, wordt gesteld dat deze personen niet anders worden behandeld dan personen, die een verzoek indienden in Oostenrijk (pagina 26, “Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country”). Toch stellen de auteurs dat gelet op wat zij algemene tekortkomingen noemen men kan aanvoeren dat aan Oostenrijk overgedragen personen risico lopen op een onredelijke vertraging op het vlak van registratie en op behoeftigheid (pagina 26, “In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria”). De verwerende partij laat gelden dat het AIDA-rapport genuanceerder is op het vlak van opvang. De verwerende partij stelt met name, “Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 73)”. In de bestreden beslissing kan verder gelezen worden, “Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 77). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren(...)”.

De verwerende partij concludeert dan, *“We beamen op dat bovenvermelde bronnen kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, waarbij het ECRE-rapport verder gaat dan het AIDA-rapport en gewag maakt van algemene tekortkomingen (“general deficiencies”). We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een*

schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen”.

2.3.2.11. Dat er mogelijkwerijs geen sprake is van een systemisch en structureel falen in de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en in de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk, betekent niet dat verzoeker aldaar, gelet op de omstandigheden die blijken uit de in de bestreden beslissing besproken rapporten, geen reëel risico kan lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, dit gelet op zijn individuele omstandigheden die hoger werden toegelicht en die nopen tot het vragen van individuele garanties aan Oostenrijk voor de opvang van verzoeker.

2.3.2.12. De vaststellingen in de bestreden beslissing *“We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De Oostenrijkse instanties worden ten minste 5 dagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen”.* kunnen de bestreden beslissing niet overeind houden. Artikel 32 van de Dublin-III Verordening betreft uitwisseling van informatie over onder meer de mentale gezondheidstoestand van de over te dragen asielzoeker. Dergelijke informatie kan een individuele garantie ondersteunen doch kan deze niet vervangen. Dezelfde vaststelling geldt voor het tijdig inlichten van de Oostenrijkse autoriteiten van verzoekers overdracht. Mogelijks is niet uitgesloten dat verzoeker voor zijn psychische noden de nodige opvang en zorgen kan verkrijgen in Oostenrijk doch gelet op zijn kwetsbaar profiel volstaat het niet dat verzoeker deze mogelijkwerijs krijgt maar moet de individuele garantie gevraagd worden dat hij ze zal krijgen .

2.3.2.13. De Raad concludeert dat artikel 3 van het EVRM juncto de zorgvuldigheidsplicht geschonden is. De verwerende partij was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing op de hoogte van het feit dat verzoeker in december 2018 hier een zelfmoordpoging heeft ondernomen en gewelddadig is. Verzoeker vereist dus als asielzoeker een bijzondere bescherming gelet op zijn specifieke noden op psychologisch vlak en dit noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen van de Oostenrijkse autoriteiten over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cfr. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland), quod non in casu.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet en verwijst ze naar een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Ze is van oordeel dat hierdoor vaststaat dat ze door de uitvoering van de maatregel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel riskeert op te lopen.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief van artikel 3 van het EVRM in combinatie met wat ter terechtzitting werd aangevoerd, dit na consultatie van het administratief dossier, worden gevolgd in haar betoog. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is wettelijk, dwz conform het gestelde in artikel 39/82, §2, eerste lid, laatste zin, van de Vreemdelingenwet, vervuld. Het betoog van de verwerende partij in haar nota dat deze voorwaarde niet is vervuld, kan hieraan geen afbreuk doen.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Gezien de drie cumulatieve schorsingsvoorwaarden voldaan zijn, dient de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 18 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA